

Sarhoş Alevler

– Ali Akın · 08 Şubat 2011

Kış güneşi devrildi.

Zindan gecenin işkencecisi, her tarafı talan eden rüzgâr, yerden topladığı kar tanelerini kırbaç yaparak, ayırım yapmaksızın acımasızca şaklattı her yöne.

Deniz kenarında, derme çatma malzemelerden yapılmış, hastalıklı kulübe nasibine düşen kırbaçların etkisiyle, işkenceden ölmüş, bağlı olduğu zincirlerle ayakta kalabilen mahkûmlar gibi asılıydı geceye.

Kulübede, üzeri delik deşik olmuş bir soba ve sobanın olabildiğince yakınına çömelmiş yaşlı adam vardı. Yaşlı adam, inşaatlardan topladığı tahta parçalarının, çöplükten bulunduğu sobada telaşlı çatırdamayla yanmasını izliyordu. Sobanın deliklerinden çıkan, ateşin ışığı vurdu soluk ve cılız yüzüne. Üzüm asmasının dalları gibi uzun kaşlarının kapattığı, akları kanlı küçük gözleri, iyiden iyiye kızılaştı. Dul maaşlarını göğüslerinde saklayan, yaşlı nenelerin dikkatiyle, söküklerle dolu kazağının altından, ispirto şişesini çıkarıp, çatlak dudaklarına götürdü. Yudumladı.

Titreyen, kirli, güçsüz elleri şişeyi çatlak dudaklarında fazla tutamadı. Yere bıraktı. Şişenin üzerine düşen gözyaşı yavaş yavaş aşağı doğru kaydı.

Mırıldandı. "Sende ağla!"

Kötü bir söz gibi huzursuzluk çöktü içine. Kendisini teselli etmek istercesine söylendi.

–Adam sende... insan nerde olsa yaşıyor.

İçkiye olan düşkünlüğü, çocuklarını kendisine düşman etmişti. Toprak sabrı gösteren eşi, üzüntüden kanser olmuştu. Yıllar önce kimselere belli etmeden evini terk etmişti.

Her tarafı talan eden deli rüzgâr, bir kez daha vurdu kırbacını hastalıklı kulübeye. Dayanacak gücü kalmayan kulübe, yaşlı adamın üzerine, yaşlı adam yerdeki şişeye...

Telaşlı çatırdamayla yanan, sobanın içerisindeki alevler içti, şişede kalan ispirtoyu. Sarhoş alevler, hastalıklı kulübeyi ve yaşlı adamı meze yaptılar.

Sonrası, mezar gibi korkunç bir sessizlik...

Ali AKIN